

KURIER CZĘSTOCHOWSKI

Nr 261

Wydawca: Władysław Biegański, Kurier Czesłochowski, ul. 30. Pał. 22.45 i 22.49. Konto pocztowe: 024000. Warszawa 65. Dla ogłoszeń obowiązuje cennik Nr 1.

Częstochowa, piątek 5 listopada 1943 r.

Wychodzi sześć razy na tydzień. Abonament miesięczny wynosi 12 zł. (prócz tego porto 12 gr.) Zamówienia przyjmowane są przez wszystkie Urzędy Pocztowe w Gen Gub.

Rok V.

Echa konferencji moskiewskiej w prasie światowej

„Anglia i U. S. A. ślepo słuchają Kremlu“

„Stalin otrzymał czek in blanco na bolszewizację Europy“

TOKIO, 4 listopada. — Wynik konferencji moskiewskiej, jak pisze „Jomiuri Hozi“, stanowi sukces Sowietów, natomiast w żadnym wypadku nie jest sukcesem dla Angloamerykanów, którzy do pewnego stopnia zjawili się jako oskarżeni przed trybunałem sowieckim, celem usprawiedliwienia się z zarzutu sabotażowania wysiłków wojennych. Anglia i Ameryka nie miały na konferencji innego wyboru, jak ślepo słuchać Kremlu.

Japoński dziennik „Asahi Szimbun“ zarzuca, że optymistyczne wynurzenia Roosevelta na temat konferencji należy uważać jako próbę zastraszenia narodów Osi i podniesienia upadającego ducha u własnych narodów. Dziennik pisze dosłownie: „Jesteśmy przygotowani na wszelkie ewentualności i będziemy czekali.“

BERLIN, 4 listopada. — Znany niemiecki publicysta dr. Adolf Halfeld pisze na łamach „Hamburger Fremdenblatt“ w sprawie końcowego komunikatu moskiewskiego, że z każdego wiersza tej publikacji czyta się zupełnie wyraźnie, że narody europejskie mogłyby zostać podeptane butami armii bolszewickich, jeśli by w serecach Europy nie odżyła hartowna wola ostatecznego oporu.

Za rzecz znamienną autor uważa fakt, że publikacja wystręga się zabierania głosu w sprawie Finlandii, państw bałtyckich, Polski, Rumunii, Węgry, Grecji, Grecji lub B. Jugosławii. Gdyby mocarstwa angloamerykańskie de facto reprezentowały równowagę europejską, co sobie chętnie przypisują lub gdyby się w rzeczywistości uważały za obrońców małych narodów, to, jak zaznacza dr. Halfeld, mogłyby sobie pozwolić bądź to na udzielenie gwarancji pełnej niepodległości dla wyżej wspomnianych państw, w treści komunikatu lub też zrezygnować z wysiłkami na ich cześć formułki. Miałoby to na wzór kota krećli się dookoła garnka z gorącą zupą, będącą programem sowieckich ekspansji.

Kończąc swój artykuł dr. Halfeld reasumuje, że polityczne i moralne złożenie broni przez Angloamerykanów w obliczu bolszewizmu staje się coraz wyraźniejsze, że nie udało się ustalić terytorialnej ekspansji sowieckiej na pewnych określonych granicach, że wojskom sowieckim przynależała całkowita polityczna swoboda decyzji, jeśli chodzi o ich ambicje.

Opinia francuska

VICHY, 4 listopada. — Na marginesie wyników konferencji trzech w Moskwie, stwierdzają w tutejszych kołach urzędowych, że Anglia, Ameryka i Związek sowiecki podjęły próby wzajemnego uzgodnienia swoich pretensyj do Europy, przy tym jednak bezapelacyjnie musiały przyznać pierwszeństwo Kremlowi. Nie ulega wątpliwości, że Moskwę, ze względu na wstępne prace, dokonane przez agentów komunistycznych, należy uważać jako tę stronę, która uzyskała wszystkie korzyści z rokowań moskiewskich. Plan bezpieczeństwa kolektywnego dla Europy nie oznacza nic innego, jak zupełną rezygnację Anglosasów z samych siebie na rzecz Kremlu.

„Ofi“ w oświadczeniu oficjalnym podkreśla, że światowa opinia publiczna, a zwłaszcza neutralne państwa europejskie, zaniepokoiły się bardzo silnie z powodu mglistego sformułowania oświadczenia moskiewskiego. Beztroskość komunikatu można by porównać do czeku in blanco, wystawionego przez Angloamerykanów Stalinowi, a mającego na celu przeprowadzenie bolszewizacji Europy. Niespodzianką jest fakt, że komunikat nie wspomina ani jednym słowem o Deklaracji Atlantyckiej.

Obawy w St. Zjednoczonych

SZTOKHOLM, 4 listopada. — Nawet w Stanach Zjednoczonych pewne koła wyrażają obawy w związku z wynikiem konferencji moskiewskiej. „Svenska Dagbladet“ podaje z Nowego Jorku, że w Waszyngtonie oficjalnie objawiają wielką radość, szereg obserwatorów jednak podkreśla, że

znamiennym jest fakt milczenia co do jednego punktu, a mianowicie co do przyszłych losów państw na zachodnim pograniczu Unii Sowieckiej.

Również Reuter w sprawozdaniu Geoffry Imesona z Waszyngtonu stwierdza, że byłaby pędem, mimo ogólnego przytaknięcia na układ moskiewski, niedosłyszać lekkiego grzyzty, wniesionego przez pewne koła. I tak Reynolds zażądał zmiany, polegającej na zagwarantowaniu przyszłości małych narodów Europy wschodniej i północno-wschodniej. Edwin E. Johnson zaproponował, że Stany Zjednoczone winny postawić warunki, że „tego rodzaju kwestie, jak Palestyna, Indie i Korea“, winny być uregulowane. Burton K. Wheeler wyraził się lek-

Głosy z Hiszpanii: „Znamy bolszewików“

MADRYT, 4 listopada. — Wyniki rokowań moskiewskich nie wywołały żadnej niespodzianki w Hiszpanii. Hiszpańska opinia publiczna wie, na podstawie dowiadczania z wojny domowej, że bolszewizm uważa za dobru każdy środek, przy pomocy którego może uczynić krok naprzód na drodze do światowej rewolucji komunistycznej. Z tego powodu, jak oświadczają w kołach politycznych, przyrzeczenia, złożone przez Stalina wobec Amerykanów i Anglików, należy zawsze uważać jako sukces interesów moskiewskich. Tego rodzaju przyrzeczeniem musi się odmówić jakiegokolwiek praktycznego znaczenia.

Stalin z takim samym cynicznym spokojem, z jakim odegrał komedie pozornego rozwiązania Kominternu i wprowadzenia swobody religijnej w Rosji Sowieckiej, jest gotów każdej chwili przekreślić przyrzeczenia, złożone ewentualnie demokracjom. Poza tym Hull i Eden przybyli do

oświadczając o układach moskiewskich, utrzymując, że nie zawierają one wiele nowego. Mówi się tutaj o fiasku wyślików Hulla, który miał od Unii Sowieckiej wydotać szczególne zobowiązania w odniesieniu do terenów wschodnio-europejskich, a od Anglii deklarację w sprawie polityki indyjskiej i palestyńskiej.

BERNO, 4 listopada. — „Nene Züricher Zeitung“ pisze: „Uważać należy na zły znak dla małych państw, że nie zostały one wymienione w komunikacie, gdyż nasuwa się wątpliwość, jakoby na przykład Estonia, Łotwa i Litwa na konferencji w Moskwie zależane były do okupowanych obszarów bolszewickich.“

Moskwy z powziętym z góry zdecydowaniem odstąpienia Stalinowi w razie konieczności nawet własnej koszuli, za cenę uzyskania przychylności Kremlu.

Już choćby z tego powodu, jak oświadcza się w Madrycie, entuzjazm, okazujący w Londynie i Waszyngtonie, jest pozabawiony wszelkiej rozsądnej podstawy, ponieważ każdy uśmiech, jakim może Stalin zaszczylić wysłanników Roosevelta i Churchilla, stanowił aż nadto wyraźny dowód postępowości skrytych myśli, żywności na Kremlu. Przyszłość okaże, że demokracje, w wyniku swej pielgrzymki do Moskwy, uzyskały jedynie Pyrrusowe zwycięstwo.

Bojowe stanowisko Hiszpanii wobec komunizmu nie doznało najmniejszej zmiany na skutek konferencji moskiewskiej. Nie ma dnia, aby dzienniki w najjaszkrawszych kolorach nie malowały niebezpieczeństwa bolszewickiego i nie przypominają o włas-

Kontraatak niemiecki przeciw Sowietom przyniósł sukces

3 ścigacze czerwonej floty zatopiono w Zatoce Fińskiej

Z GŁÓWNEJ KWATERY FÜHRERA, 4 listopada. — Naczelną Komendę Niemieckich Sił Zbrojnych komunikuje w dniu 3 listopada:

Na Krymie, na południe od Kerchu, mimo zacietliwego oporu, dalej zaciśnionym nieprzyjacielski przyczółek desantowy. Na północnych dojeżdżał w kierunku Krymu, w rejonie na wschód od Chersonia i w wielkim łuku Dniepru, trwając ciężkie walki ze znacznymi siłami nieprzyjacielskiej piechoty i czołgów, wśród wysokich strat dla przeciwnika. Ataki sowieckie odparto, a włamania zaryglowano. Własne przeciwnatarcia, mimo żarzącego oporu bolszewickiego, przyniosły sukces. Zniszczono wielką liczbę czołgów, a odciętą mniejszą grupę nieprzyjacielską starto.

Najpóźniejszymi frontami wschodnimi doszło tylko do walk o znaczeniu lokalnym. Grupa nieprzyjacielska, która próbowała usadowić się na jednej z wysp Dniepru, na wschód od Czernas, starto. Na północnym wschód i na północ od Kijowa oraz na zachód od Smoleńska, ataki sowieckie odparto w przeciwnatarciu.

W rejonie bojowym Wielkich Łuków są jeszcze w toku walki z atakującym tu uporczywie nieprzyjacielem. Pociąg kolejowy artylerii przeciwlotniczej, pod dowództwem podporucznika Muhra, w ciągu jednego dnia zniszczył, na północnym odcinku frontu wschodniego, 13 czołgów sowieckich, a jeden dalszy nieprzyjacielski czołg najcięższym tytu trafieniami, czyniąc go niezdolnym do manewrowania.

W Zatoce Fińskiej jednostki ubezpieczające marynarkę wojenną nawiązały potyczkę z lekkimi jednostkami nieprzyjacielskiej marynarki. Zatopiono one 3 sowieckie ścigacze i uszkodziły kilka innych, z czego jeden tak ciężko, że można się liczyć także z jego zniszczeniem.

W południowych Włoszech, na zachód od rzeki Volturno, odparto kilka nocnych ataków sowieckich północno-amerykańskich.

Na wschód od Volturno nieprzyjacieli poniosli dotkliwą stratę, wskutek skoncentrowanego ognia artylerii i miotaczy płomie-

ni oraz wskutek ataków niemieckich samolotów bilskiego wsparcia w chwili, gdy próbowali dokonać wycońdów za naszymi wycofującymi się ubezpieczeniami.

Na wschodnim odcinku dwa pułki brytyjskie, przy silnym poparciu artylerii i czołgów, zaatakowały nasze pozycje nad rzeką Trigno. Odrzucono je wśród wysokich strat nieprzyjacielskich.

W wyniku bomb, zrzuconych przez formacje samolotów nieprzyjacielskich w północno-zachodnim rejonie Rzeszy, powstały w dniu wczorajszym straty w ludziach i szkody w budynkach. 7 spośród atakujących 4-motorowych bombowców zerstrzelono.

Nasze lotnictwo zbombardowało ubiegłej nocy ponownie cele w Londynie.

Lekkie niemieckie jednostki marynarki wojennej dokonały w nocy na 3-go listopada wypadu w kierunku południowego wybrzeża angielskiego i zatopili spośród silnie ubezpieczonego konwoju, bez własnych strat, 2 parawce, o łącznej pojemności 4500 ton.

BERLIN, 4 listopada. — Agencja „Telepress“ dowiaduje się z dobrze poinformowanego źródła, następujących szczegółów i walkach na froncie wschodnim. Na północnym brzegu dolnego Dniepru, w głębi stepu nogajskiego i na obszarze lagun Zrniego Morza, w czasie walk w dniu 2-gim listopada niemieckie formacje armii lądowej i lotnictwa zadaly bolszewikom ponowne ciężkie straty.

Dla obrony przed bolszewikami, dokonano wypadów na obszar stepowy, utworzone, na południe od Nikopolu, na wschód od Chersonia i nad północnymi dojeżdżami do Krymu, fronty ochronne i rygle zaporowe. Na pozycjach tych załamały się ataki znacznych sił sowieckiej piechoty i czołgów. Bolszewicy naciskali przede wszystkim w kierunku północnym przeciwko dolnemu biegowi Dniepru i w kierunku południowym, przeciwko brodom na Morzu Zgłnym, noszącym również nazwę Siwasz. W toku ruchomej prowadzonej akcji obrony wojska niemieckie odparły silne wy-

W Londynie o froncie włoskim

GENEWA, 4 listopada. — Niektórzy korespondenci wojenni prasy londyńskiej wyrażają otwarcie niezadowolnienie, jakie panuje w angielskiej opinii publicznej z powodu braku zapowiedzianych wielkich sukcesów we Włoszech południowych. — Angloamerykanie posuwają się naprzód krokiem żółwim, zdobywając, mozołnie pagórek po pagórkę i górę po górę — tak pisze specjalny korespondent dziennika „Daily Telegraph“ z frontu nad rzeką Volturno. Zaciecie walki, jakie rozwijają Niemcy, nie tylko wyczerpują Angloamerykanów, ale powodują u nich wiele ofiar. Z pomocą stosunkowo drobnych sił trzymają się Niemcy w trudno dostępnym pozejach górskich i zamykają aliantom drogę wszelkimi środkami i gdzie tylko to jest możliwe.

„Po pustyni północno-afrykańskiej mamy teraz potop“ — skarży się korespondent wojenny dziennika „Daily Mail“. Na odcinku Apenninów marsz naprzód postępuje w tempie ślimaczym, a czujemy się in barza nieweso. Front włoski oddziałuje nadzwyczaj przygnębiająco.

Zastrzeżenia Reynoldsa

GENEWA, 4 listopada. — Przewodniczący wydziału wojskowego w Senacie, Reynolds, wyraził zdziwienie z powodu tego, że delegacja Stanów Zjednoczonych w Moskwie nie osiągnęła gwarancji dla przyszłości państw małych w Europie północno-wschodniej i wschodniej.

Ambasador hiszpański u Papieża

CITTA DEL VATICANO, 4 listopada. — Ojciec święty Pius XII przyjął na prywatnej audiencji ambasadora Hiszpanii przy Watykanie, Barcenasa.

nych doświadczeniach z czasów wojny domowej. Każdego dnia w kościołach hiszpańskich odbywają się nabożeństwa za dusze bohaterów, poległych w walce przeciwko bolszewizmowi lub ofiar, pomordowanych w czerwonych katońskich. Nie wygłasza się ani jednej mowy, nie ma wykładu na wszystkich uniwersytetach, nie ma uroczystości, na których nie przypominałoby się niebezpieczeństwa bolszewizmu, grożącego od Wschodu.

padły bolszewickie, na południe od Nikopolu, na wschód od Chersonia i w rejonie Perekopu, niszcząc przy tym 89 czołgów, w toku przeciwywypadów na północnym i południowym froncie ryglującym odzyskały przejściowo utracone miejscowości i rozbiły częściowo siły sowieckie, które posuwały się nad Siwasz.

Eskadry niemieckich samolotów bojowych i nurkowych zniszczyły bombami wiele dział, pojazdów, stosów amunicji i składów materiałowych oraz atakowały bombami i bronią pokładową sowieckie czołwki wypadowe, pozycje przygotowawcze i miejsca przemywania nad Zgłnym Morzem. Dalsze ataki powietrzne były skierowane na skoncentrowane statki w portach załadowczych na półwyspie Tamań. Celnymi bombami zatopiono liczne łodzie, przeznaczone do wysadzania wojsk i promy bagażowe, mające za zadanie dowieźienie posiłków bolszewikom, zaryglowanymi na wybrzeżu, na południe od Kerchu.

Główny punkt ciężkości zmagania bojowych znajdował się jednak w dalszym ciągu w łuku Dniepru. Na północ od Zaporoża bolszewicy dokonali wypadów ze swoich przyczółków mostowych. Pomimo silnego wsparcia piechoty ogniem artylerii i granatów, ataki ich nie daly rezultatu. Na południe i południowo zachód od Dniepropetrowska bolszewicy ponowili próby zniszczenia niemieckich pozycji ryglujących. Główne uderzenie przeprowadzili bolszewicy przy użyciu kilku dywizji strzelców, eskortowanych przez czołgi. W toku zacietliwych walk i zniszczenia czołwki sowieckie, a czołwki wypadowe, które zdolały się włamać, zaryglowano.

W rejonie Krywego Rogu kontynuowały wojska niemieckie ataki, mające na celu oczyszczenie dotychczas odzyskanego terenu. Pomimo żarzącego oporu na stosunkowo wąskim odcinku, resztki nieprzyjacielskich oddziałów zostały zduszone przez formacje pancerne, a następnie zlikwidowane. W ten sposób zlikwidowano również jedną z odcietliwych bojowych grup bolszewickich.

